

Bir Arıza

Mehmet Âkif Ersoy

Bir Arıza — Mehmet Âkif Ersoy

İlk yayın: Safahat 7. kitap Gölgeleler (1933); şiirin altında: Hilvan, 1 Ağustos 1929

Mehmet Âkif Ersoy 1936 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Bir_arıza&oldid=141869 (revizyon 141869). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Ey bâd-ı sabâ uğrayacaksın ya şimâle?
Bilmem, bir işim var, sana etsem mi havâle?

Vaktâ ki sekiz yüz mili bir nefhada geçtin;
Vaktâ ki bizim yerleri rü'yâ gibi seçtin;

Dikkatle bakın: Marmara'nın göğsüne yatmış,
Sırtındaki örtüyse bütün zümrüde batmış,

Bir, Heybeli, derler - bileceksin - ada vardır.
Etrâfı da az çok ona benzer adalardır...

Gördün ya? Evet. Şimdi bu sâhilde biraz dur:
Herkes gibi Abbas Paşa'nın köşküne başvur.

Sen yolcu adamsın, bakan olmaz ki kusûra...
Arz ettirerek ismini, çıktın mı huzura

Hilvanlıların hepsinin ihlâsını, ilkin,
Bir bir sayıver. Bitti mi defter, de ki:
“Lâkin,

Mevzun düşürür saçmayı bir saçma adam var.
Manzûm sayıklar gibi manzûme sayıklar!

Zannım, mütekâid şuarâdan olacak ki:
Hiçbir yenilik yok herifin her şeyi eski.

Hâlâ ne sakaldan geçebilmiş, ne bıyıktan;
Âsârı da memnun görünür köhne kılıktan.

Hicrî, kamerî ayları ezber sayar amma,
Yirminci asır zihnine sığmaz ne muamma!

Ma'mûre-i dünyâyı dolaşıysa da, yer yer,
Son son, "Hadi sen, kumda biraz oyna!" demişler.

Yâhu! Sorunuz bir. Bakalım tâkati var mı?
Kaynarken adam oynamak ister mi? Sarar mı?

Ey Heybeli iklimine kıştan çekilenler,
Ey Afrika temmûzunu efsâne bilenler.

Ey yağ gibi üç çifte kayıklarla kayanlar,
Ey Maltepe'den Pendik'i bir hamle sayanlar!

Ey çamların altında serilmiş, uzananlar!
Ey her nefes aldıkça ömürler kazananlar!

Siz, camları örter, sakınırken cereyandan;
Biz, bodruma sarkar da kaçarken galeyandan!

Siz, mercanın a'lâsını attıkça şişerken;
Biz, kumda çirozlar gibi piştikçe pişerken!

Siz, Marmara âfâkını dürbünle süzerken;
Biz, poyrazı görsek diye, damlarda gezerken!

Siz, yelkeni açmış, suyun üstünden akarken;
Biz küplere binmiş, size hasretle bakarken!

İnsâf ediniz: Kopmayacak, şey mi kıyâmet?
Elbette kopar. Dinle Paşam, ceddine rahmet:

Ben Heybeli'den vazgeçerim şimdilik, ancak,
Üç beş gün için pek hoş olur Remle'de kalmak.